

Nr 37.

Av herr **Adolfsson m. fl.**, *angående obligatorisk olycksfallsförsäkring för folkskolans barn.*

Den frivilliga olycksfallsförsäkringen för barn, vilken numera inkluderar även försäkringsskydd mot sviterna av barnförlamning, har på sistone — inte minst genom försäkringsanstalten Samarbetes initiativ och premiepolitik — utvecklats tämligen starkt. Inte desto mindre står alltjämt en betydande del av barnfamiljerna utan detta försäkringsskydd, vars betydelse bevisas av att av 100 skolbarn skadas varje år ungefär 5 genom olycksfall. Även om premierna äro relativt låga i förhållande till försäkringsskyddets omfattning, blir den samlade premieutgiften i en flerbarnsfamilj dock så pass hög att oftast de familjer, vilka äro i största behov av försäkringsskyddet, nödgas av ekonomiska skäl stå utanför försäkringen.

I den mån barnen äro anslutna till sjukkassa ges via denna ett grundskydd vid olycksfall. Detsamma är dock icke tillräckligt, och även i detta avseende är det ofta så att de ekonomiskt mest beträngda familjerna icke ha sina barn försäkrade i sjukkassa. Då frågan om ett effektivt försäkringsskydd utöver sjukkassans är socialpolitiskt mycket betydelsefull och detta även efter att lagen om allmän sjukförsäkring år 1950 trätt i kraft, synes oss tiden vara inne att genom statsmaktens försorg utröna om icke det lämpligaste såväl med hänsyn till försäkringsskyddets effektivisering som ur rent principiella synpunkter vore att staten svarade för en dylik försäkring. Detta skulle ligga i linje med tankegången att genom olika slag av åtgärder lätta barnfamiljernas ekonomiska börda. Toge staten hand om försäkringen skulle även nu rådande splittring på området komma att upphävas.

Vad beträffar sistnämnda angelägenhet ha på ett och annat håll de kommunala myndigheterna auktoriserat vissa försäkringsanstalter, vilka gemensamt handha skolbarnens olycksfallsförsäkring. Alltjämt råder emellertid i stor utsträckning den ordningen att olika försäkringsanstalter tävla med varandra, varvid anstalten Samarbetes åtgärder i syfte att nedbringa premierna och utvidga försäkringsskyddet efteråt följas av andra försäkringsföretag. Någon enhetlighet har i övrigt inte kunnat åstadkommas.

Då Samarbetes premiepolitik och erbjudanden beträffande försäkrings-

skyddets omfattning blivit normgivande även för övriga försäkringsföretags erbjudanden, torde en redogörelse för nu gällande ordning på området lämpligen kunna grundas på förstnämnda försäkringsanstalts bestämmelser om försäkringens omfattning och kostnader.

Premien för den obligatoriska skoltidsförsäkringen utgör numera endast 75 öre per elev och år men omfattar å andra sidan endast olycksfall under skolundervisningen samt under direkt väg till och från skolan, under raster samt under utflykter, studiebesök o. d. i samband med undervisningen. Det existerar emellertid även en försäkring som gäller såväl i skolan som under fritid och ferier. I denna försäkring är numera, som nämnts, även barnförflamning inbegripen. Vid olycksfall utbetalas full läkekostnadsersättning med viss maximering, varvid i denna ersättning även inbegripas vård på sjukhus, utgifter för annan vård, medicin, förbandsartiklar o. d. samt kostnader för resor till och från läkare och sjukhus. Även kostnaderna för specialbehandling ersätts.

Vid tandskada lämnas full ersättning för behandlingen. Dödsfallsersättning utgår med ett belopp av 1 000 kronor samt vid fullständig invaliditet en årlig invaliditetsränta av 1 000 kronor till dess den skadade fyller 24 år samt vid uppnådda 24 år ett engångskapital av 5 000 kronor. Även vid partiell invaliditet utgår ersättning. Kostnaderna för denna försäkring utgöra i hela landet med undantag för Stockholm 5 kronor för år i det fall att barnet tillhör sjukkasse, i annat fall 6 kronor. Det är väl icke uteslutet att denna relativt låga avgift skulle kunna ytterligare nedbringas, därest försäkringen komme att omfatta alla folkskolebarn.

Det försäkringsskydd som här ges torde i allt väsentligt vara behövt även sedan lagen om allmän sjukförsäkring trätt i kraft. Dels kommer denna nämligen blott att omfatta ett grundskydd, dels avser folkskolebarnens olycksfallsförsäkring ersättningar som icke kunna utgå via den allmänna sjukförsäkringen. Vad exempelvis invaliditetsersättningen angår, så avser denna framför allt att möjliggöra för den skadade att erhålla en lämpligare utbildning. Skolbarnsförsäkringen torde därför vara synnerligen välbehövt som ett komplement till det statliga och lagstadgade grundskyddet genom den allmänna sjukförsäkringen.

Undertecknade äro av skäl som torde ha framgått av det föregående principiellt av den uppfattningen, att folkskolebarnens olycksfallsförsäkring borde ordnas genom statens försorg och på dess bekostnad. Emellertid torde kunna göras gällande att frågan om formerna för en dylik försäkring förtjänar ett närmare övervägande. Dels kan ju hävdas att det är nödvändigt ta ställning till i vad mån de bestämmelser, som försäkringsanstalterna tillämpa på detta område, skulle vid en statlig försäkring vara i behov av revidering i samband med att sjukförsäkringslagen träder i kraft, dels förtjänar frågan om på vilket sätt en dylik försäkringsverksamhet skall handhas ett närmare övervägande.

Med stöd av det anförda föreslås,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte låta utreda möjligheten av och formerna för en statlig och av staten bekostad obligatorisk olycksfallsförsäkring för folkskolans barn samt framlägga de förslag som utredningen kan ge anledning till.

Stockholm i januari 1948.

Gunnar Adolfsson.

Axel Nordström.

S. Rönn-Christiansson.

K. Senander.

Harald Johanson.
